

ת"פ 31226/12/11 - מדינת ישראל נגד יעקב דבי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 31226-12-11 מדינת ישראל נ' דבי
בפני כב' השופט עידו דרואן

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד זודזישסקיה

נגד
יעקב דבי
ע"י ב"כ עו"ד ריכמן

הכרעת דין

כתב האישום:

כתב האישום מייחס לנאשם קשירת קשר לביצוע עוון (סיוע לקבלת דבר במרמה), שבועת שקר וסיוע לקבלת דבר במרמה, עבירות על פי סעיפים 499(א)(2), 239 ו-415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אותן ביצע לפי הנתען בשנת 2010.

כתב אישום זה מגלם את החלק שמייחסת התביעה לנאשם במסגרת פרשה רחבת היקף שהנאשם העיקרי בה היה דן שרון - נוכל שהורשע ומרצה עונש מאסר, בגין עבירות של הונאה במקרקעין.

במרכז האירוע עומדת חלקת קרקע בחולון, שהיתה בבעלות המנוח רחמים עוזרי ז"ל שנפטר ביום 14.7.97. על פי הנתען בכתב האישום, בשנת 2009 החליט שרון למכור את הנכס ולקבל תמורה בעדו במרמה. לצורך כך, קשר שרון קשר עם הנאשם, לפיו הנאשם, בהדרכתו, יטען בכזב כי רכש את הנכס מהמנוח בשנת 1985. כן יחתום הנאשם על תצהיר שקר, לפיו הוא זכאי כי תירשם לטובתו הערת אזהרה, וזאת על מנת לאפשר העברת הנכס מידי לידי אחר.

שרון זייף יפוי כוח בלתי חוזר הנושא את התאריך 16.5.85, לפיו המנוח ממנה אותו לבא כוחו ומייפה כוחו למכור לנאשם או לאחר שיבוא במקומו את הנכס. שרון חתם על יפוי הכוח המזויף בחתימה הנחזית להיות חתימתו של המנוח. באוקטובר 2010 פנה שרון לחזי משה וטען בפניו במרמה כי הוא מופקד על העברת הזכויות בנכס והציע לו לרכוש אותו, תוך שהציג בפניו את יפוי הכוח המזויף. על סמך אלה, קיבל חזי את ההצעה, מסר לשרון סך של \$1,000 מקדמה עבור רכישת הנכס, וחתם על הסכם מכר שערך שרון, ועל פיו הנאשם ימכור לחזי את הנכס תמורת \$32,000.

עמוד 1

לאחר חתימת הסכם המכר, פנה שרון ללשכת רישום המקרקעין בחולון, והגיש מסמכים מזויפים וכוזבים שונים לשם מימוש תכנית המרמה, ובהם תצהיר של הנאשם, לפיו הוא זכאי כי תירשם הערת אזהרה לטובתו. על התצהיר חתם הנאשם במסגרת הקשר ולשם קידומו.

בהסתמך על המסמכים המזויפים שהוגשו, קיבלה לשכת רישום המקרקעין שתי בקשות של שרון לרישום הערת אזהרה, וביום 20.10.10 נרשמו הערות האזהרה הן לטובת הנאשם והן לטובת חזי ורעייתו.

עקב רישום הערות האזהרה, העביר חזי לידי שרון את התמורה בסך כולל של כ- 150,000 ₪.

על כל אלה, מיוחס לנאשם כי קשר קשר לביצוע עוון, מסר תצהיר שקר וסייע לשרון לקבל במרמה מחזי סך של 150,000 ₪ וכן את רישום הערות האזהרה לטובתו ולטובת חזי (באמצעות הגשת התצהיר הכוזב).

להשלמת התמונה יצוין, כי לאחר חשיפת המרמה והגשת תביעה, הגיע חזי להסדר עם יורשי המנוח, ההסכם בוטל וחזי נשא בהוצאות התובעים.

תגובת הנאשם ויריעת המחלוקת:

הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום. הוא הכחיש כי קשר קשר עם שרון לחתום על תצהיר שקרי וטען כי יתר הפרטים המפורטים בכתב האישום אינם ידועים לו, שכן מיוחסים הם למעשיו של שרון.

הנאשם הודה כי הכיר את שרון, שהיה עורך הדין שטיפל בענייני ההוצאה לפועל שלו, אולם באירוע זה לטענתו נפל קרבן למעשיו.

הנאשם טען כי מעולם לא נפגש עם הקונה של הקרקע (חזי).

הנאשם אישר שחתימתו מתנוססת על התצהיר, אך טען כי שרון החתים אותו במרמה על מסמך זה, אותו הגיש לחתימת הנאשם יחד עם צרורות מסמכים רבים אחרים.

יודגש, כי אין מחלוקת על-כך שהמסמך היחיד עליו חתם הנאשם עצמו היה אותו תצהיר, בעוד על יתר המסמכים שנדרשו לביצוע המרמה זייף שרון את חתימתו של הנאשם.

השאלה בתיק זה הינה אפוא -

האם הוכיחה התביעה מעבר לספק סביר כי הנאשם היה שותף לשרון בביצוע המרמה והעבירות הנלוות, או שמא אפשר שהנאשם נפל אף-הוא קורבן לנכליו של שרון?

ראיות התביעה העיקריות:

התביעה מבססת את כתב האישום על 2 אדנים עיקריים:

האחד, הוא **התצהיר** עליו חתום הנאשם, כשהנאשם הודה כי זוהי חתימתו וכי אכן חתם על התצהיר.

השני, **עדויות של חזי משה**, הקונה של הקרקע. חזי מסר בהודעתו במשטרה (ת/12 מיום 10.10.11), כי בשנת 2009 הציע לו שרון עסקת נדל"ן בחולון, וטען שהעסקה מופקדת בידיו משנת 1985, אז הגיע אליו אדם בשם המנוח ומכר לנאשם את הזכות במגרש, ומאז שרון מופקד עליו. שרון אמר לו שהנאשם עבר משבר כלכלי ולא יכול היה להשלים את העסקה, לכן המגרש רשום עדיין ע"ש המנוח. שרון הציג בפניו יפוי כוח משנת 1985 לפיו המגרש אמור להימכר מהמנוח לנאשם, לפיכך הבין שניתן לבצע עסקה. ואכן, ב-2009 הוא חתם עם שרון על הסכם, שילם לו בתמורה \$1,000 במזומן, ושרון ניגש להסדיר את הערת האזהרה לטובתו בטאבו.

חזי מסר כי לא פגש את הנאשם ולא דיבר איתו, שכן לדבריו סמך על שרון.

בטאבו ביקשו משרון תצהירי זיהוי או את השטר המקורי, אך שרון אמר שהמשרד שלו הוצף ומסמכים רבים נעלמו. כעבור זמן מה אכן הביא לו שרון את השטר המקורי וכן מסמך שהוא עשה הערת אזהרה לטובתו. על סמך אלה, שילם לשרון 150,000 ₪.

בשלב מסוים הבחין כי העסקה לא מתקדמת והמגרש טרם עבר על שמו, ואז גם קיבל תביעה מיורשיו של המנוח. הוא לא הבין את פשר התביעה ושאל את שרון. שרון אמר לו שילכו לנאשם, אז גם פגש אותו לראשונה. "אני ודן הלכנו לדבי ביחד ואז חשך עליי עולמי, דבי אמר שהוא יוצא מהתמונה ... דן אמר שהכל בסדר ואל תדאג" (ת/12, עמ' 2, ש' 23-25).

הוא לא זכר מתי נערכה הפגישה עם הנאשם. הנאשם לא הכחיש בפניו שהוא קשור ל"סיפור", אך אמר לו להתפשר עם התובעים ולשרון אמר שהוא לא מוכן להיות ב"סיפור". (ת/12, ש' 32).

הוא הכחיש שאמר לנאשם שיהיה בסדר ושלא יגיע לדיונים, הנאשם ושרון דיברו איתו, הוא לא הציע להם כלום. הוא הופתע שהנאשם התנער מהעסקה כיוון שהבין שהנאשם קיבל את הכסף שלו. הנאשם אמר לשרון שהוא רק חתם (ת/12, ש' 41). הנאשם אמר לשרון: "דני, אתה אמרת לי שהמת לא מדבר" (ת/12, ש' 43). ממשפט זה הסיק חזי כי מדובר בעוקץ שהוא נפל לו קרבן.

מלבד מפגש זה הוא לא ראה את הנאשם.

אל הדיון בבית המשפט הגיע עם עורכת דינו, אולם שרון והנאשם לא הגיעו לדיונים לדבריו. הוא הכחיש כי התקשר לנאשם לאחר הדיון לומר לו שהכל בסדר.

חזי משה אישר בהודעתו (ת/12) כי ת/14 הינו תצהיר שהוא ערך וחתם (מיום 20.8.11). מהתצהיר עולה השתלשלות העניינים כיצד רכש את הקרקע מידי שרון - כיצד הציע לו לרכוש, הציג יפוי כוח. חזי הצהיר כי הטיפול בהתקשרות עם הנאשם, המוכר, על כל הכרוך בה, נמסרה לטיפולו של שרון (סעיף 8 לתצהיר). לדבריו, שרון גם טיפל ברישום הערת האזהרה על שמו בלשכת המקרקעין (סעיף 10 לתצהיר). עוד הצהיר כי שילם את כל התמורה בגין המקרקעין לידי

שרון בלבד (סעיף 15 לתצהיר). את הסכם הרכישה הוא עשה מול שרון, אשר הציג לו ייפוי כוח, והוא רכש אותם בתום לב ובתמורה מלאה (סעיפים 17 ו-20 לתצהיר).

בבית המשפט העיד חזי כי ערך עסקאות שבהן שרון הציג עצמו כמשפטן, אולם הוא לא שם לב האם שרון חתם כעורך דין. סך הכל הוא עשה עמו 3 עסקאות - רכישת שני מגרשים ודירה.

בנוגע למגרש בענייננו - בכתב ההגנה כתב שהוא מכיר את המטריה של השטחים והקרקעות, וכי העסקה הנוכחית קסמה לו, שכן המחיר על פי הערכת שמאי היה \$32,000, ובשנת 2009 היה זה מחיר ריאלי.

שרון אמר לו שהקרקע מופקדת בידי הנאשם משנת 1985, אלא שמסמך הרכישה היה שמור בידו מכיוון שהיו לנאשם בעיות כלכליות וכעת הוא מעוניין למכור את המגרש. שרון הראה לו ייפוי כוח נוטריוני מקורי של העסקה, הוא סמך עליו ולכן האמין לו.

ראיות התביעה שלא תשמנה בסיס להכרעה:

שרון העיד אף הוא כעד מטעם התביעה. ההחלטה להעיד אותו התקבלה בשלב מאוחר, שכן הוא לא נכלל בראשית בכתב האישום. שרון הוא למעשה האיש שעמד מאחורי מעשה המרמה, תכנן, משך בחוטים והוציא לפועל. הוא היחיד שעבד מול המעורבים השונים בעסקה (חזי והנאשם לא נפגשו כלל במהלכה) וגם נילי קיבש, רשמת מקרקעין ברישום מקרקעין חולון, מסרה כי שרון הוא שהגיש את כל המסמכים הנמצאים בתיק השייך לקרקע הנדונה (ר' הודעתה ת/6). שרון הודה והורשע בגין מעשה המרמה שבענייננו ובמעשי מרמה נוספים (ת/18), ונדון למאסר בפועל. עובדות אלה מאפילות על עדותו ואף הצדדים הסכימו כי מהימנותו נמוכה, המשקל שיש לתת לדבריו נמוך ולא ניתן לבסס ממצאים על עדותו. עדותו שימשה, בעיקר, על מנת לאפשר לבית המשפט להתרשם מן התמונה כולה ועל מנת לחבר את מרכיבי המידע שהתקבלו מיתר הגורמים המעורבים.

עו"ד ג'רבי העיד אף-הוא, אך בעדותו לא יכול היה לשפוך אור על עיקר המחלוקת (למעט תוספת נופך לאישיותו ומעלליו של שרון, וגם הצדדים לא מצאו בה עזר בסיכומיהם).

גרסת הנאשם:

בהודעתו במשטרה (ת/1, מיום 5.10.11) סיפר הנאשם כי הוא מכיר את שרון מזה 4-5 שנים וכי הלה סייע לו בהוצאה לפועל ובבית משפט. הנאשם שילם לשרון על טיפול באיחוד תיקים ופשיטת הרגל בהוצאה לפועל, אך לדבריו שרון עזר לו רק עם הניירת ולא ייצג אותו בבימ"ש.

לגבי המגרש, טען הנאשם כי לא ידע על קיומו וכי לא הכיר את חזי שקנה אותו. עם זאת, בהקשר לכך קיבל 4 חודשים לפני מתן ההודעה הזמנה לדין בתביעה נגדו על אותו מגרש. הוא פנה לשרון וזה הרגיע אותו, אמר לו שהוא יודע בדיוק על מה מדובר וכי הוא יטפל בעניין, וביקש ממנו להביא את המסמכים שקיבל. שרון התעקש עימו שלא יגיע לבית משפט וחזר ואמר "אל תדאג הכל יסודר". (ת/1, ש' 17-22).

לאחר שהבין שמשהו לא בסדר ושרון מעורב במגרש, איים כי יפנה למשטרה (בבית המשפט הוסיף כי אמר שיעיד גם בפני השופט כי מדובר במרמה), ובעקבות זאת שרון הגיע אליו יחד עם אדם בשם חזי, אותו פגש לראשונה. בפגישה הבין שלכאורה הוא מכר לחזי את המגרש וכי חזי הוא הקונה. הוא פנה לחזי ושאל אם הוא מכיר אותו, וזה ענה לו "מחר אנחנו נהיה בבית המשפט והכל יסתדר". השניים הפצירו בו לא להגיע לבית המשפט לדיון בתביעה נגדו, אליו הוזמן, שרון לקח את כל המסמכים והם הלכו.

למחרת, התקשר לשרון לברר מה עלה בגורל התביעה, וזה עדכן אותו כי השופט שלח אותם להגיע לפשרה עם בעלי הקרקע שכביכול מכרו לו את המגרש וכי הכל בסדר.

על דברים אלו חזר הנאשם גם בעדותו בבית המשפט ולא נתגלו בה סתירות מהותיות בעניין זה.

בחקירתו המשיך והסביר הנאשם כי לא היה מודאג ולא התייחס לתביעה, כי שרון אמר לו שלא ידאג ושהוא מטפל בכל, וכי ידע שהוא לא מכר דבר ולא קיבל דבר. כך, גם את הטופס שהגיע אליו בדואר בדרישה לשלם למס שבח הוא העביר לטיפולו של שרון. כשראה שלא פונים אליו יותר, הבין שהכל הסתדר ולכן לא דאג בעניין.

במהלך החקירה, לאחר שהראו לו את המסמכים שלדבריו החתימות על גביהן היו מזויפות, התחיל הנאשם להבין כי שרון "סיבך אותו", וציין כי אינו מבין איך נקלע לעניין הזה (ת/1, ש' 111-112).

רק לאחר אלה, ולקראת סוף החקירה, נזכר הנאשם במגרש המדובר בחולון (לאחר שבתחילת ההודעה טען כי אינו יודע במה מדובר). לדבריו, שרון פנה אליו ושטח בפניו את תכניתו "להוציא את המגרש בזול". הוא אמר לו שיש אחת שמוכרת את המגרש אותו קיבלה בירושה. אלא שהנאשם סירב להצעתו של שרון והציע כי אחיינו ירכוש את המגרש אך שרון טען שיש לו כבר "קונה חם".

על פרטים אלו חזר הנאשם גם בעדותו בבית המשפט, לרבות בחקירה הנגדית.

שרון אמר לו שעל מנת למכור את המגרש בזול הוא צריך להציג חוזה כאילו נקנה לפני שנים רבות, ואז לכרות הסכם עם הקונה "כאילו סתם חוזה, כאילו המגרש שלי ואז כאילו אני מוכר היום את המגרש, ושאל אותי אם הוא יכול לרשום את המגרש על שמי?" (ת/1, ש' 107-108). הנאשם סירב "להצעתו" של שרון ושרון לא דיבר איתו על הנושא יותר עד שקיבל את התביעה, כמסופר לעיל.

בבית המשפט העיד הנאשם כי את שרון הכיר לפני שנים רבות, עת נהגו לשבת בבית קפה בגבעתיים. לשרון היו מגיעים כל מיני אנשים, להם היה נותן ייעוץ משפטי, ואף הוא פנה אליו לטפל בענייניו בהוצל"פ, ובחובות מעבודתו בגינם נאסר. בין היתר, סייע לו שרון באיחוד תיקים, בהגשת בקשה לעמוד בתשלומים ואף ניסח עבורו את כל הבקשות לפשיטת רגל.

כפי שעשה בחקירתו, הנאשם הכחיש גם בבית המשפט כי סייע לשרון בנוגע למגרש. הוא מעולם לא ראה את חזי, הקונה, מלבד הפעם שהגיע אליו הביתה, ואת המנוח (בעל הקרקע) לא הכיר מעולם.

בעימות שנערך בין הנאשם לבין שרון (ת/16) חזר הנאשם וטען כי ידע על העסקה רק כאשר קיבל את התביעה מבית המשפט, בה נטען שיש לו מגרש. הוא ניגש לשרון, אשר טיפל בכלל ענייניו, וזה אמר לו שישאיר זאת לטיפולו.

הנאשם אמר כי לא חתם על המסמכים של רכישת הקרקע ולא על אלה שבפני שמעון ג'רבי, ועמד על כך שהמסמכים

מזויפים, חתימותיו מזויפות והניירות "מדברים בעד עצמם".

לדברי הנאשם, שרון הכיר את הקונה, חזי, אולם הוא עצמו לא ראה אותו מעולם. הוא ביקש משרון שיביא אותו אליו, ואכן חזי ושרון הגיעו לביתו והם אמרו לו שהוא לא צריך לבוא לדיון בבית המשפט. למחרת, לאחר הדיון, דיבר עם חזי, הקונה, אשר אמר לו שהשופט אישר פשרה.

בעימות שנערך בין הנאשם לבין חזי משה (תמליל העימות, ת/3) חזר הנאשם על גרסתו במשטרה וטען כי לאחר שקיבל את התביעה בנוגע למגרש אמר לשרון לבוא אליו, וזה אכן הגיע עם חזי, אותו ראה לראשונה.

גם בעימות חזר הנאשם ואמר כי השניים, שרון וחזי, הפצירו בו שאין צורך שיגיע לבית המשפט לבירור התביעה וכי הם ילכו לבד. למחרת, אחרי הדיון, שוחח טלפונית עם שרון ואמר לו שלא משנה הדרך בה יסדרו את העניין, העיקר שהוא לא יגיע למצב שבו יצטרך לעמוד בפני חקירה משטרתית (ת/3, עמ' 2, ש' 15-29). הנאשם מטיח בחזי כי גם הוא צלצל אליו לאחר הדיון ואמר לו כי הכל בשליטה, השופט נתן ארכה והם יסתדרו.

חזי אישר בעימות את דבריו של הנאשם, וזאת לרבות העובדה שהייתה זו הפעם הראשונה שהשניים נפגשו. חזי אמר כי ידע שהנאשם הוא המוכר לפי יפוי הכוח, אך פגש בו לראשונה כשהגיע לביתו של הנאשם עם שרון. הוא אישר אף כי הנאשם לא חתם לפניו על חוזה המכר (ת/3, עמ' 4, ש' 1).

גם חזי, בעימות, העיד כי שרון אמר לו לאחר הפגישה "עזוב שטויות הכל בסדר", והבין כי מדובר בעקיצה.

בדיון שנערך בת"א 27215-08-11 מיום 8.1.12 (ת/15) בעניין תביעה שהגישה בת שבע עוזרי נגד הנאשם, חזי משה ורעייתו - הנאשם התייצב לדיון באיחור, ללא ייצוג עורך דין. בדיון אמר הנאשם כי אינו יודע על מה מדובר וכי הוא נחקר על האירוע במשטרה. הוא טען, כי לא היה לו נכס והוא לא קנה או מכר נכס, הוא לא הכיר את בעלי הנכס - "פתאום קמתי בבוקר ויש לי נכס". (עמ' 4, ש' 14).

כשהציגו לנאשם נספח ב' לכתב ההגנה של הנתבעים האחרים (חזי ואשתו), אמר כי אין זו חתימתו. "הכל מזויף. לא קיבלתי שום כסף ולא קיבלתי אגורה. לא קניתי ולא מכרתי." (עמ' 4, ש' 17-18). כשקיבל הזמנה לתביעה הראשונה, פגש את חזי לראשונה. חזי, יחד עם שרון, אמרו לו שלא יגיע לבית המשפט ושיתנו לו תשובה לאחר הדיון. "מישהו זייף את החתימה שלי. הכל מזויף ונחקרתי על זה במשטרה." (עמ' 5, ש' 2).

דיון ומסקנות:

כזכור, התביעה מבססת את האישום על שני אלו:

א. תצהיר שהוגש בתמיכה לבקשה לרשום את זכויות הנאשם בקרקע, שנחתם על-ידי הנאשם עצמו בפני עו"ד;

ב. עדותו של חזי משה לעניין אמרות הנאשם אותן שמע מפיו בבית הנאשם, בפעם היחידה בה פגש בו, לאחר הגשת תביעתם של יורשי המנוח;

התצהיר:

כאמור, התצהיר, שהוגש בתמיכה לבקשה לרשום את זכויות הנאשם בקרקע, הוא המסמך היחיד שחתום על-ידי הנאשם. באשר ליתר המסמכים, שנחוצים היו לא-פחות להשלמת המזימה, אין מחלוקת כי זויפו על-ידי שרון (על עובדת הזיוף ניתן להסיק גם בעין לא-מקצועית).

החתימה אומתה-לכאורה ע"י עו"ד רון, שלא הכירה את הנאשם כלל אלא אמתה את התצהיר במסגרת תורנות התנדבותית בבית המשפט. מעדותה עלה כי התצהיר לוקה במוזרויות שונות שאינן מאפיינות תצהירים שאותם היא מאמתת, ובכללם תיקונים שונים בכתב-יד, חוסר במספר הזיהוי של המצהיר, ועוד.

הנאשם עצמו מסר כי שרון נהג להחתים אותו על מסמכים שונים ורבים, במסגרת טיפולו בעניינים של הנאשם, ובכלל זאת היה חותם גם בפני עורכי-דין על מסמכים ששרון הכין, מבלי לבדוק ומבלי לקרוא.

תצהיר מוזר וחשוד זה עליו חתם או הוחתם הנאשם, אפוף עננה של חוסר בהירות וחוסר היגיון: לא ניתן כל הסבר ברור או מתקבל על הדעת, מדוע 'נאלץ' שרון לזייף את המסמכים האחרים אם הנאשם היה בעצה אחת עמו, ומדוע דווקא מסמך זה הצריך חתימה אותנטית של הנאשם (כששרון לא נרתע מזיוף חתימות וחותמות של עורכי דין על מסמכים אחרים)?

תמיהה זו, יחד עם גרסתו העקבית של הנאשם בדבר האמון שנתן בשרון לאורך תקופת היכרותם, מעוררת ספק של-ממש בטענת התביעה, לפיה חתם הנאשם ביוזעין על תצהיר כוזב. הנסיבות המתוארות לעיל מאפשרות מסקנה סבירה, לפיה אכן הוחתם הנאשם על התצהיר במרמה על-ידי שרון, שעשה את הנאשם כלי בידיו וכשאמונו של הנאשם בו הקל עליו לפעול כך.

עדותו של חזי משה:

אקדים ואומר, שככלל נותן אני אמון בעדותו של חזי. עם-זאת, כפי שיפורט להלן, לא תוכל עדות זו להוות בסיס להרשעה.

אין לחדד, כי חזי נהג במקרה זה בחוסר זהירות משווע, כאשר כרת עסקה במקרקעין ושילם כסף, מבלי שפגש את המוכר הנטען, והגם שידע שמדובר בעסקה בעייתית, בלשון המעטה.

כאמור לעיל, חזי פגש בנאשם פעם אחת בלבד, כשהגיע לביתו של הנאשם עם שרון לאחר הגשת התביעה מצד יורשי המנוח. באותה פגישה שמע לדבריו את הנאשם אומר שתי אמירות, אותן מציגה התביעה כאמרות מפלילות:

האחת - "דני, אני רק חתמתי", והשניה - "דני, אתה אמרת לי שהמת לא מדבר".

דא עקא, שמתאורו של חזי עצמו עולה כי למעשה שרון הוא שדיבר עם הנאשם כשחלקו של חזי בשיחה היה לכל היותר פסיבי (תמליל העימות ת/3, ע' 4 ש' 13; ת/12 ש' 41).

בנסיבות אלו, כאשר חזי מצוי בהלך רוח סוער וחשדני, ויכול לשחזר רק קטעי שיחה מבודדים וקטועים מהקשר מתוך שיחה בה לא היה שותף של ממש, וכאשר גם התביעה מסכימה כי משמעות הדברים אינה אלא מסקנה בלבד של חזי, לא ניתן לקבוע שלאותן מילים ספורות משמעות מפלילה מחויבת.

אמרותיו של הנאשם הובאו מפיו של חזי בווריאציות שונות, שבחלקן בעלות אופי מפליל-פחות, כגון האמרה "אני לא במשחק הזה, לא מעניין אותי כלום, אני יוצא מהתמונה" שיכולה להתפרש כהתנערות של הנאשם מכל יחוס מעורבות. חזי פירש אמרה זו אחרת, אך פרשנותו אינה יכולה להוות בסיס לקביעת מסקנה מרשיעה (תמליל העימות ת/3, ע' 3).

לכך יש להוסיף נתון מוזר, המצביע לכאורה על האפשרות שבמהלכה של הפגישה וגם בתומה עדיין לא התגבש החשד נגד הנאשם בלבו של חזי: התנהגותו של חזי.

חזי היה פסיבי לחלוטין, לפי תיאורו שלו, וגם לפי גרסתו לא עמד כלל על כך שגם הנאשם צריך להתייצב לישיבת בית המשפט. סביר, שלו היה חזי מסיק מהאמירות הנ"ל את מעורבותו של הנאשם במרמה, היה מגיב בחריפות בעת הפגישה, תובע הסברים וגם עומד על-כך שהנאשם יגיע לבית המשפט. נראה, כי גם מאוחר יותר לא שוכנע חזי לחלוטין כי הנאשם היה מעורב במרמה, ולראיה תשובתו לשאלתה הישירה של הסניגורית המלומדת (ע' 20 לפרוט':

ש. מי רימה אותך בעצם?, דני שרון?

ת. ברור שדני שרון הוא הרמאי הגדול, כן.

חזי גם לא הכחיש, או אף אישר במידת-מה, את דברי הנאשם לפיהם הוא-עצמו פנה לשרון ולחזי כאחד בטענות על-כך שסיבכו אותו (תמליל העימות ת/3, ע' 2).

המסקנה מכל האמור לעיל היא, שלא ניתן לבסס את המסקנה המרשיעה לה מכוונת התביעה, על בסיס עדותו של חזי.

סוף דבר:

אין לחדד כי החשד כבד, אך ברור גם כי הספק ממשי ביותר. לפיכך, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, מחמת הספק.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתנה היום, י"ז אדר ב תשע"ד , 19 מרץ 2014, במעמד הצדדים.